

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 028601 18 U
Sarajevo, 10.01.2020. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u Vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Branimira Orašnina i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slađane Anđelić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Institut za građevinarstvo „IG“ d.o.o. Banja Luka, kojeg zastupa punomoćnik Duška Bogojević, advokat iz Banja Luke, protiv rješenja broj: UP2-01-07.1-185-7/18 od 26.04.2018. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 10.01.2020. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tuženog broj: UP2-01-07.1-185-7/18 od 26.04.2018. godine poništava i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

Tuženi je dužan tužitelju naknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 977,50 KM, u roku od 15 dana od dana prijema presude, dok se u preostalom dijelu potraživanih troškova zahtjev odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, broj: UP2-01-07.1-185-7/18 od 26.04.2018. godine usvojena je žalba ponuđača „IPSA INSTITUT“ d.o.o. Sarajevo i poništena Odluka o izboru najpovoljnijeg ponuđača ugovornog organa „Autoceste F BiH“ d.o.o. Mostar, broj: 01-01.3-4727-23/17 od 21.03.2018. godine i predmet je vraćen na ponovni postupak, te je usvjen zahtjev žalitelja za povrat uplaćenih sredstava na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 7.500,00 KM.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede pravila postupka. U obrazloženju tužbe navodi da je tačkom 8.8.1 tenderske dokumentacije propisano da originalnu bankarsku

garanciju ponuđači trebaju dostaviti koja treba da vrijedi u čitavom periodu važenja ponude + 28 dana, a da je tačkom 8.6.2 TD kao krajnji rok za dostavu ponuda određen 04.01.2018. godine, te da je tužitelj dostavio bankarsku garanciju izdatu 29.12.2017. godine, koja stupa na snagu 04.01.2018. godine i važi do 01.06.2018. godine, odnosno 148 dana. Ukazuje na odredbu člana 60. stav 3 ZJN kojom je propisano da ugovorni organ može odbiti ponudu ukoliko ponuđač ne osigura produženje garancije, tek nakon što mu uputi pismeni zahtjev za produženje, te smatra neosnovanim stav tuženog da tužitelj nije ostavio Aneks za produženje roka bankarske garancije, obzirom da nije niti imao obavezu da istu dostavi. Smatra da je nezakonit zahtjev ugovornog organa da bankarska garancija važi duži period od važenja ponuda, odnosno 148 umjesto 120 dana. Nadalje navodi da je tuženi pogrešno ocijenio neprihvatljivim potvrde kojima je tužitelj dokazao tehnički u profesionalnu sposobnost. Ukazuje da je u obrazloženju utvrđivanja neprihvatljivosti dostavljenih potvrda tuženi propustio da navede detaljan sadržaj dostavljenih potvrda, kao i pravni osnov kojim se rukovodio prilikom donošenja odluke, da iz dostavljenih potvrda nije vidljiv dio poslova koji je realizovan od starne tužitelja. Ističe i da je ispunio uslov propisan tačkom 7.4.2 b) TD, odnosno dostavio je potvrdu Delegacije Evropske unije kojom se potvrđuje da iskustvo traženo citiranom tačkom. Ukazuje da TD nije traženo da potvrdi o uredno izvršenim ugovorima mora sadržavati i udio u ugovoru u slučaju da je ponuđač ugovor realizovao kao član grupe ponuđača. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak uz naknadu troškova postupka, te da se obaveže tuženi da mu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 4.065,75 KM.

U odgovoru na tužbu, tuženi Ured za razmatranje žalbi BiH i zainteresirana stranka IPSA INSTITUT d.o.o. Sarajevo su predložili da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH ("Službeni glasnik BiH", broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je ugovorni organ „Autoceste F BiH“ d.o.o. Mostar pokrenuo postupak javne nabavke „Usluga izrade idejnog projekta i pre-fizibiliti studije modernizacije postojeće saobraćajnice i podizanje do nivoa brze granice „Hrvatska-Bihać-Ključ“ za koji je Obavještenje o nabavci broj: 266-1-2-429-3-147/17 objavljeno na portalu javnih nabavki dana 15.11.2017. godine, te ispraka Obavještenja broj: 266-1-2-429-8-180/17 dana 26.12.2017. godine. Nakon provedenog postupka dana 21.03.2018. godine donio je Odluku broj: 01-01.3-4727-23/17 kojom je kao najpovoljnijeg ponuđača izabrao Institut za građevinarstvo „IG“ d.o.o. Banja Luka. Protiv navedene odluke žalbu je izjavio ponuđač IPSA INSTITUT d.o.o. Sarajevo, a tuženi je osporenim rješenjem žalbu usvojio, poništio Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača i predmet vratio ugovornom organu na ponovni postupak. Tuženi je ovako odlučio, kako to proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja jer je zaključio da tužiteljeva ponuda nije bila u skladu sa zahtjevima iz tenderske dokumentacije obzirom da je isti dostavio bankarsku garanciju sa kraćim rokom trajanja od traženog, te da se iz dostavljenih potvrda o uspješnoj

realizaciji ugovora ne može utvrditi koji dio se odnosi na ponuđača Institut za građevinarstvo „IG“ d.o.o. Banja Luka.

Zakonom o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“, broj 39/14) uređuje se sistem javnih nabavki u Bosni i Hercegovini, utvrđuju pravila za postupke javnih nabavki, i to na način da se definiraju prava, dužnosti, odgovornosti i pravna zaštita učesnika u postupku javne nabavke, te nadležnosti Agencije za javne nabavke Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Agencija) i Ureda za razmatranje žalbi Bosne i Hercegovine (član 1. stav 1. citiranog Zakona). Ovo znači da svaki učesnik (dobavljač) u postupku javne nabavke mora imati isti položaj i mogućnosti da pod jednakim uslovima ne samo učestvuje u postupku javne nabavke nego i da bude izabran kao najpovoljniji ponuđač. Pod pojmom javna nabavka, u smislu ovog zakona podrazumijeva se nabavka roba, usluga ili radova koje provodi ugovorni organ ili sektorski ugovorni organ iz člana 4. i 5. Zakona o javnim nabavkama, u skladu sa odredbama ZJN i podzakonskim aktima (član 1. stav 2. Zakona o javnim nabavkama). Odredbom člana 53. citiranog zakona propisano je da je ugovorni organ dužan pripremiti tendersku dokumentaciju u skladu sa odredbama ovog zakona i podzakonskim aktima i da u tenderskoj dokumentaciji daje potpune informacije o uvjetima ugovora i postupku dodjele ugovora, a koji su kandidatima/ponuđačima dovoljni za pripremu zahtjeva za sudjelovanje, odnosno ponuda na stvarno konkurentskoj osnovi.

Neosnovano tužitelj ukazuje da je bankarska garancija koju je dostavio u skladu sa zahtjevima iz tenderske dokumentacije. Naime, ugovorni organ je tačkom 8.8.1 TD propisao da bi učestvovali u postupku javne nabavke ponuđači trebaju dostaviti u originalu bezuslovnu bankarsku garanciju za ozbiljnost ponude, iznos tražene garancije za ponudu je 20.000,00 KM i ista mora važiti u čitavom periodu važenja ponude + 28 dana (tj. 118 dana od dana otvaranja ponuda). Tačkom 8.6.2 TD propisano je da je kraći rok za dostavu ponuda 04.01.2018. godine. Nadalje, ugovorni organ je odgovarajući na pitanje ponuđača o validnosti garancije naveo da je u tački 8.8.1 došlo do štamparske greške, te da umjesto 118 treba da stoji 148, odnosno da je period važenja ponuda 120 dana, te garancija treba da važi 148 dana od dana otvaranja ponuda. Ugovorni organ je ispravkom Obavještenja o nabavci broj: 266-1-2-429-8-180/17 od 26.12.2017. godine promijenio rok za prijem ponuda, te kao novi rok odredio 12.01.2018. godine, te napomenuo da period važenja ponude, kao i validnost ostale zahtjevanoj dokumentacije treba teći do novog datuma za predaju ponuda. Imajući u vidu navedeno, ovo vijeće nalazi da je pravilan zaključak tuženog da garancija koju je dostavio tužitelj, a koja počinje teći 04.01.2018. godine i vrijedi do 01.06.2018. godine, nije u skladu sa zahtjevima iz tenderske dokumentacije, odnosno izmjene tenderske dokumentacije. Kako to pravilno tuženi zaključuje garancija je trebala teći od 12.01.2018. godine, koji datum je određen kao novi datum za predaju ponuda, i trajati 148 računajući od tog datuma, a koji zahtjev tužitelj nije ispunio.

Međutim, osnovan je tužbeni prigovor kojim se ukazuje da su potvrde koje je dostavio u skladu sa zahtjevima iz tačke 7.4.1 i 7.4.2 tenderske dokumentacije. Naime, 7.4.1 a) TD, a koja je izmjenjena izmjenom/dopunom TD od 21.12.2017. godine, kao jedan od uslova tehničke i profesionalne sposobnosti

zahtjevano je uspješno iskustvo u realizaciji najmanje jednog ugovora izrade svih faza idejnih ili glavnih projekata autoceste i/ili brze ceste u prethodne tri godine u vrijednosti od minimalno 1.500.000,00 KM, na kojem je ponuđač učestvovao kao osnovni ugovarač, vodeći partner, član grupe ponuđača ili podizvođač. Tužitelj je dostavio potvrde iz kojih je vidljivo da je izvršio usluge izrade projekta autoputa Banja Luka-Doboj, dionica Banja Luka-Prnjavor za izvođača radova Konzorcij „Integral inženjering“ a.d. Laktaši i „Granič“ a.d. Skopje, u vrijednosti od 2.240.000,00 KM. Nadalje, tačkom 7.4.1 b) TD, a koja je izmjenjena izmjenom/dopunom TD od 21.12.2017. godine, zahtjevano je uspješno iskustvo u izradi minimalno jednog po jedne saobraćajne studije i jedne studije uticaja na okoliš i jedne studije izvodljivosti za projekte saobraćajnica. Tužitelj je dostavio potvrdu Delegacije Evropske unije u Bosni i Hercegovini kojom se potvrđuje da je u konzorciju sa AECOM INOCSA S.L.U. Madrid, Španija, uspješno izvršio usluge izrade saobraćajnih studija, studija uticaja na životnu sredinu i studije izvodljivosti u vrijednosti od 1.700.000,00 EUR-a (3.324.911,00 KM). Tuženi organ je pogrešno zaključio da dostavljene potvrde ne ispunjavaju zahtjeve propisane tenderskom dokumentacijom, odnosno da iz istih nije vidljivo koji dio se odnosi na tužitelja, obzirom da takav zahtjev nije niti postavljen tenderskom dokumentacijom. Pogrešan je zaključak tuženog da je tužitelj nije dokazao tehničku i profesionalnu sposobnost, odnosno da nije ispunio zahtjev ugovornog organa propisan tačkom 7.4.1a) i 7.4.1b) tenderske dokumentacije. Obzirom da je tužitelj dostavio potvrde o uspješnoj realizaciji ugovora u vrijednosti većoj od one koju je ugovorni organ zahtijevao tenderskom dokumentacijom, to tuženi nije mogao ocijeniti ponudu nesipravnom u ovom dijelu, jer nije vidljivo koji dio se odnosi na tužitelja, posebno imajući u vidu da je tenderskom dokumentacijom traženo da je ponuđač učestvovao kao osnovni ugovarač, vodeći partner, član grupe ponuđača ili podizvođač

Odlučujući u zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka ovaj Sud je našao da tužitelju pripada pravo naknadu troškova ovog spora, a koji se sastoje od naknade za sastav tužbe i od naknade za zastupanje tužitelja, uz troškove PDV-a. Na koncu, tužitelju pripada pravo na naknadu troškova koje je imao u ovom upravnom sporu, jer je njegova tužba uvažena i osporeno rješenje poništeno, što znači da je tužitelj uspio u ovom sporu, pa je tužena dužna tužitelju da naknadi troškove upravnog spora. Naknada za taksu na tužbu u iznosu od 100,00 KM određena je u skladu sa članom 6. u vezi sa članom 22. Tarifa broj 3. tačka 1. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 39/03). Odluku o troškovima postupka Sud je donio primjenom člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH, uvažavajući zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 877,50 KM, koje je isti iskazao u tužbi, obzirom da su troškovi izazvani postupanjem tužene, te troškove dosudio primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj: 68/05). Dosuđeni troškovi se odnose na sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM, troškove paušala u iznosu od 150,00 KM i naknade na ime PDV-a od 17%, u iznosu od 127,50 KM. Sa potraživanjem preko dosuđenog iznosa tužba se odbija, imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o poništenju rješenja, pa tužitelju pripada pravo na naknadu troškova u neprocjenjivim predmetima, u skladu sa tarifnim brojem 3., a ne 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata RS („Službeni glasnik RS“, broj 68/05).

Imajući u vidu navedeno Sud je, primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 19/02 do 74/10), donio odluku kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Sladana Anđelić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Jadranka Brenjo

